

דירה א'

מרים סיון

מאנגלית: קטיה בנוביץ'

מוקדם יותר התפוצץ צינור של מכל מים על הגג ומים התחילו לזרום. עכשיו אנחנו יושבים סביב שולחן האוכל בסלון שלי, שותים שמפאל ואוכלים טוסט מְלֶכָּה עם חומוס. שתי מאפרות גדולות, אחת מזכוכית, השנייה מקרמיקה שחורה, מלאות בדלי סיגריות.

"עדיין גשום במטבח." סאם מתיישב. הוא מחזיק בקבוק שמפאל נוסף. "אני לא מאמין שאין לך בירה רגילה." הוא נועץ בי מבט זועף ומוזג את הנוזל הוורוד התוסס לכוס יין. הכוס עולה על גדותיה והנוזל נשפך במורד רגלה ומקיף את בסיסה באבנט מנצנץ. הוא פורש מפית והיא מתמלאת לאיטה.

"בירה?" שואל מארק. "לא ייאמן." הוא מדליק סיגריה מזו הגוועת בין אצבעותיו הדקות הרועדות. הוא מביט אל סאם. "למה לערבב משקה טוב עם משקה רגיל? סאם, אתה צריך ללמוד להבדיל בין טוב לטוב מאוד, בין הפשוט ליומיומי." מארק מיישר את הנייר הכסוף־ורדרד המסתלסל על צוואר הבקבוק הריק שבאמצע השולחן.

"השמפאל הזה על הפנים." מארק פולט נחרה ומרוקן את הכוס שלו. אני קמה ולוקחת את המאפרות למטבח. מארק וסאם מאפרים לתוך הבקבוק הריק. כשאני חולפת על פני חדר האמבטיה אני שומעת את הטיף־טיף־טף המחריד של המים הפוגעים באריחים, הצליל שסדק את שנתי בשש בבוקר. אני נכנסת למטבח ופוסעת בזהירות על הרצפה הרטובה. אני מרוקנת את המאפרות לפח ולוטשת עיניים בתקרה. הסדק בגבס הפך לקניון. קורות הרצפה המחוספסות בדירה של מארק נראות מבעד לשסע האפל. אם זה יימשך ייפער חור של ממש בין המטבחים שלנו.

אני מרוקנת צנצנות וסירים ומניחה אותם מתחת לזרמים החזקים ביותר. מים מוצאים להם דרך. באקראי. כמו כל דבר אחר ביקום. צריך לרוקן את הצנצנות והסירים ולהזיז אותם מדי חצי שעה. החדר טחוב ומדכדך. הלב

שלי צונח, מתמלא אימה, ובכל זאת אני עוטפת את הראש במגבת מטבח לחה ונכנסת לאמבטיה כדי לבחון את הנזק. בפעם האחרונה שבדקתי הוא ספג פגיעה קשה עוד יותר מהמטבח.

אני פותחת את הדלת לאט ומשקיפה מהאוכף. גבס נופל: שבבים בצורות שונות ואבקה דקיקה מתערבבים בגשם המים החמים, משתרגים מהתקרה ואורגים שטיח עיסתי על אריחי הרצפה הוורודים. אני נכנסת ונעמדת ליד הכיור. טיפות חמות נוחתות על המגבת המכסה לי את הראש ואת הגב ומתפשטות כמו כתמים של משחת מנטול ואקליפטוס. גיליון מקומט של *מגדל השמירה* מונח על סל הכביסה. האישה שצלצלה בדלת אתמול בתשע בבוקר אמרה שהמענה לעתיד של כולנו נמצא *מזון יוחנן*. היא הזהירה אותי שהסוף קרב ושכולם, כל איש, אישה וילד יכפרו בקרוב על חטאי העולם. משב יום הדין ינענע את כולם. היא הייתה בטוחה בזה. ואז, אמרה, כולנו ניגאל.

אמרתי לה שלא באמת אכפת לי מסוף העולם או מגאולה. קחי את העיתון בכל זאת, היא דחפה אותו לעברי. מתנה. היא תקפוץ בפעם אחרת לקבל תרומה. היא חייכה. בבקשה אל תחזרי, חייכתי חזרה וסגרתי לה את הדלת בפרצוף בידיעה שהיא לא שמעה אותי, שלא אכפת לה מה אמרתי או מה אני רוצה, שהיא תחזור ותעיר אותי מוקדם בבוקר יום ראשון. מה שהניע אותה לעשות את כל הדברים האלה היו הכובד והבהילות של נבואותיה, הפחדים שלה, הנחישות, הנוף הנשקף אליה *ממגדל השמירה*.

אני לוטשת עיניים במפלץ בעל ששת הראשים על עטיפת העיתון. הפה שלו פעור והגוף הגדול המעוות שלו מתנודד בים סוער. הדפים שהתנפחו מרטיבות מגבירים את הסערה.

"מספיק!" אני אומרת בקול ואוחזת בכיור הישן, החרוש סדקים דקיקים. אני מסתכלת בהשתקפות שלי, מתעמתת ומנחמת את עצמי. "הרי רק עכשיו נחלצת מקנאות דתית," אני מייללת בשקט כדי שמארק וסאם לא ישמעו.

הרי הפעם הרגשתי כאילו אני בורחת מירושלים – מכל כך הרבה דברים, ובתוכם עסקי הדת הארוזים, הקולניים – קריאות לתפילה המושמעות דרך מערכות הגברה מעל צריחי מסגדים, דנדון פעמוני האבל בכנסיות, צפירות שבת שניתכות מלמעלה בימי שישי אחר הצהריים – כל הרעש הזה רק הגביר את כאב הלב שלי, שממילא היה בלתי נסבל. הייתי נפש דחוייה, פצע פעור שניתז מכל האבן הירושלמית הזאת, והדבר האחרון שחסר לי עכשיו הוא להיזכר איך מה שרבים כל כך כאן ושם מכנים בביטחון אלוהים, זכה בכל מה שאיבדתי.

אני לוטשת מבט בעיני האדומות. אין ספק שאם ידידתי עדתייהוה ממנהטן הייתה רואה את המבול המתחולל אצלי בבית הבוקר, היא הייתה טוענת שלא לשווא היא צלצלה בדלת שלי אתמול. אקראיות היא הטעיה. לכל דבר ביקום יש מקום ותוכנית. או אולי היא לא הייתה זוחחה עד כדי כך. אולי

היא הייתה מרימה עיניים ענוות, חרדות לתקרה ומחכה שמכות ברק יגיחו מבעד לגוש העננים המרחף מעל ריוורסייד דרייב. ואולי היא צודקת. ואולי אם אראה אותה ואת להקת העדים שלה עוברים מדלת לדלת ומוכרים את סחורת האל ביום ראשון הבא, אני אספר לה על המבול ואיך שרדתי. בהנחה שאשרוד.

פרנקי פותח את דלת האמבטיה בכפתו ונדחק לנקודה היבשה היחידה בכניסה. הוא לוטש עיניים בדמותי המוסתרת מתחת למגבת ומרים אותן אל המים הזורמים. אני זורקת את העיתון המנופח לפח האשפה. אני מאבדת את שיווי המשקל ומתיישבת על שפת האמבט. שני בקבוקי שמפאל חיסלנו אני, מארק וסאם, והשעה רק שמונה וחצי בבוקר.

שעתיים קודם, בשש וחצי, מתקשר מארק, שכני מלמעלה ושואל אם אני יודעת **שנפלנו קורבן** למפולת מים.

"כן, אני אומרת. "אני מכינה מתקפת נגד."

"מה? מה נעשה?" הוא צועק בטלפון.

"תפעל על פי ההוראות הפשוטות הבאות, מארק. תישאר במיטה, תכסה את הראש בשמיכה, תשתמש גם בכרית בשעת הצורך, תשכב על הצד, תחזור לישון."

"את לא עוזרת, אֶדֶל מֶה פֶּל." מארק הוא המשורר של הבניין. ולא רק של הבניין. הוא נחלת העולם, וחוגי השירה, קטנים ככל שיהיו, יודעים את זה. הוא גם מבוגר ממני בעשרים שנה ולעתים קרובות מורה לי לשמור על דריכות. מפני מה? אני שואלת. מפני הכוחות, כמובן. אני, שנעה ונדה בין הערים המרכזיות בעולם, ניו יורק וירושלים, צריכה לדעת טוב מאוד למה הוא מתכוון... בסדר, אני אומרת. בסדר, רק כדי להפסיק כבר את השיחה הזאת. אני לא רוצה לדעת למה הוא מתכוון.

בשבע מארק נמצא בדירה שלי ומתקשר לשַׁרְת הבניין. הוא איבד את הטלפון הנייד, והקווי שלו מנותק. הקורבן האמיתי הראשון של המבול. השרת מגיב מייד בצלצול לשרברב. השרברב מבטיח לנסות להגיע עד הצהריים.

"לנסות? צהריים? צהריים זה עוד חמש שעות!" מיילל מארק. "עד אז המוחות שלנו יעלו על גדותיהם." הוא פוסע הלוך ושוב בחדר הכניסה הצר ופוכר את ידיו. החרדה שלי עצמי נדחקת לחזית אבל אני עומדת בפרץ. אני לא יכולה להרשות לעצמי. אני דולפת מבפנים, טובעת בחוסר החלטיות, ניו יורק, ירושלים, עבודה, אידיאלים, בתים, קונפליקטים, גברים, כן, אפילו בנושא הזה אני קרועה, ואני בסך הכול בת עשרים וחמש!

אנחנו עומדים בכניסה לחדר האמבטיה וצופים בכתמי המים הכהים מתפשטים על התקרה.

"אין שום סיבה לדאוג, מארק."

"טוב, אז בואי נתעלם מההרס סביבנו ונטביע אותו בנוזלים נוספים," הוא מזמר לחלל החדר כשאני מובילה אותו מחוץ לאמבטיה, לבחון את המטבח. "אתה מתכוון להשתכר?" שובל של טביעות לבנות מעטר את הרצפה. "הצעה מעניינת." אני מהדקת את חגורת החלוק ומצמידה את הדשים. "אבל אני לא בטוחה."

"זה רעיון מצוין, אדל." המחשבה ממריצה את מארק והוא נכנס למטבח בצעד קל. "אוי לא." הוא נעצר כשהוא רואה את המים המשייטים מהתקרה. "חדרי האמבטיה והמטבחים שלנו הפכו למה שארכיטקטים ובנאים מכנים חדרים רטובים."

"זה באמת לא נורא, מארק. תחשוב על זה. פצצה הייתה מוחקת את הבניין תוך שניות. במלחמה האחרונה בישראל הייתי עם חברה בגליל, טילים תססו, או אולי שרקו מעלינו. היה אפשר לשמוע אותם, להרגיש אותם, וויייי ואז בום. מהאוויר לחומר מוצק. אתה שומע את זה. אתה מרגיש את המכה." אני מובילה אותו לכיור. אנחנו עומדים ולוטשים עיניים בתקרה המצורעת.

"תודה רבה על התיאור הגרפי ועל האופטימיות, אדל. ותודה ליקום על כך שמלחמה לא המיטה שואה על החיים שלי. אולי אני אשתחוה לבעל הבית ולחברת הניהול ואמנה את שבחיהם כי אני צריך לסבול רק תקרה הרוסה במטבח ובאמבטיה, שלא לדבר על נזק חמור לכל המזון היבש – כי לי יש ארון מעל הכיור בעוד שלך אין. ומה עם הבריאות שלי? הזמן שלי? החרדה של החתלתולים שלי כשהם יגלו מערבולות קטנות ליד קערות האוכל? כל אלה מצרכים יקרי ערך ששוויים לא נמדד בקלות במספרים."

אנחנו יוצאים מהמטבח ונכנסים לחדר השינה היבש. "אתה חושב שהגבס יזיק לחתול?" אני מצביעה על פרנקי השוכב במיטה ושוקד על ניקוי כפותיו הרכות מהמשחה הלבנה.

"מה? מהר, מהר! אל תיתני לו ללקק יותר!" מארק נכנס בריצה לחדר האמבטיה, סופג בגבורה את המפל החם. הוא חוזר עם מגבת רטובה. כשהוא ממחר לעבר המיטה החתול מזנק ומארק דולק בעקבותיו. טביעות הכפות שלו התבהרו במידה ניכרת.

"תעזרי לי, אדל. אל תיתני לבעל הבית לסכן את חיי החתול היקר שלך!" אני מתייצבת מול פרנקי, מרימה אותו והופכת את הגוף השמן שלו בזרועותי. בזמן שמארק מנגב בקפידה את הכפות שלו אני משחקת בפרוות הבטן הרכה שלו, שצבעה בז'. פרנקי לוטש בי עיניים שאננות. הוא עושה לנו טובה. הוא מניח לנו לטרוח.

"זהו. יותר טוב." מארק מתרחק ומתפעל מהכפות הוורודות ללא רבב. "תודה, מארק," אני אומרת וחוזרת עם החתול למיטה החמה. אני מתכסה עד הסנטר. "תצא לבד, בסדר?" אני מכסה את הראש בכרית ולא מחכה לתגובה.

אני עוצמת עיניים ומהמהמת. כל דבר, רק שיחסום את הטיפי־טיפי־טף של הדליפה. כעבור כמה דקות מישוהו הולם בדלת הכניסה. אני מתרוממת. השרברב? כן? אולי? לא, זה סאם מלמטה. האם אני יודעת שאני מציפה לו את הדירה? הדיבור האיטי והעיניים הזוגיות שלו מעידים שעבר עליו עוד לילה ארוך עם סמים וללא שינה. אני מובילה אותו למטבח ולאמבטיה. הלחיים הבהירות שלו נמתחות.

"חמור באותה מידה. מה זה אמור..." סאם משפשף את הפנים בחוזקה.
 "זה מגיע מהגג." אני מוסרת לו את כל המידע שיש לי. "ממכל המים.
 השרברב הבטיח להגיע עד הצהריים."
 "יש לך תה?"

כשאני יוצאת מהמטבח, מחזיקה כוס תה ומטרייה ביד אחת ומהדקת את החלוק ביד השנייה, סאם שוכב במיטה שלי וצופה בטלוויזיה.
 "לא אכפת לך," הוא קובע עובדה ומפנה לי מקום.

"הוספתי סוכר." אני משתחלת מתחת לשמיכה ובאמת לא אכפת לי. אני טומנת את הראש בחזה של סאם ופעילות הלב שלו מטביעות את הטיפי־טיפי־טף המאיים. אני מנסה להירגע בחמימות הגוף של סאם, כשלתע מישוהו מצלצל בפעמון. אני רוצה להתעלם אבל לא יכולה. אולי זה השרברב? השרת? כן? אולי? לא, זה מארק, והוא מערסל שלושה בקבוקי שמפאל. בעל כורחי אני מובילה אותו לחדר השינה. הוא מתעקש ששלושתנו נשב ליד שולחן האוכל בסלון. זה לא הזמן לחדר שינה.

סאם לא מצטרף אלינו. הוא סולד מאלכוהול. הוא מעדיף לאדות קוקאין שהוא מייצר בעצמו, הוא מתעקש. הוא לא מעשן קראק. בסדר. שיקרא לזה איך שהוא רוצה אבל אני רואה שהוא מעשן הרבה לאחרונה כי הוא נורא רזה ומיוזע. כל לילה, כשאני יורדת לכיוון ריוורסייד דרייב בדרך הביתה, ולא משנה באיזו שעה, האורות בדירה שלו דולקים. וגם בדירה של מארק. דירה א' בקומה הרביעית ואחותה בקומה השישית. הדירה שלי, בקומה החמישית, היא הסתימה הכהה ביניהן. אני התעוררתי הבוקר בשש בגלל המים. מארק וסאם לא; הם מעולם לא הלכו לישון.

"מארק, אתה חושב שאנחנו יכולים להרשות לעצמנו לבזבז את הבוקר?" אני לוטשת עיניים בבקבוקי האלכוהול הזול ותוהה מה השניים האלה עושים בסלון שלי בשעה מוקדמת כל כך.

"זה לא בשליטתנו, אדל. אני לא יכול לכתוב אפילו מילה אחת היום. השבח לאל, הצלחתי לכתוב טיוטה לשיר חדש הלילה. הדבר היחיד שאני שומע כרגע בראש זה טיק, טיק, טיק. הפיצוץ הנוראי הזה. מטריד ביותר."
 "וזה קורה כל שנה," אני מקוננת וחושבת על דירתי היפה בירושלים, בנחלאות. ישנה, אבל לא כמו הבניין הזה, עם הצנרת מתחילת המאה העשרים. שם יש לי חצר אבן וספסל תחת שיח יסמין. יש לי חלונות מחולקים לריבועים עם מסגרות מתכת ושירותים בגודל ארון. ארון קטן.

"זה אף פעם לא היה ככה, אדל." מארק מתחיל לקלף את נייר האלומיניום המבריק מראש הבקבוק. "אף פעם לא ככה. זה מבול רציני. מגיע עד הקומה השנייה. אנשים שם לא עברו חצי מהזוועות שאת ואני עברנו בקומות הגבוהות." הוא מושיט לי את הבקבוק.

"כן, אצלי אף פעם לא דולף." סאם נכנס לסלון. הוא לא כיבה את הטלוויזיה. חליל שמנגן נעימה עליזה של תוכנית בוקר מדלל את הטיפיטיפי־טיפי של המים.

"אולי אף פעם לא שמת לב." אני נאבקת לחלוץ את הפקק. הוא משתחרר ועף לקיר.

"אני שם לב לכל דבר," עונה סאם. "אני זוכר כל דבר. למשל, איך את נראית כשאת לא מוצאת מילה בתשבץ. ואני כן. או איך את נראית כשאת ישנה."

אני מסמיקה מעט. סאם היה שוכב איתי פעם, אבל זה היה לפני חודשים, זמן קצר אחרי שחזרתי מירושלים. זה התחיל בשעת לילה מאוחרת – שעת בוקר בשבילו – כשהוא איבד את המפתחות אחרי אלוהים־יודע־מה – התחננתי שיחסוך ממני את הפרטים – ועלה לדירה שלי לישון עד שזה יעבור. ואז הוא התחיל להגיע בתדירות יותר ויותר גבוהה. אהבתי לישון איתו. הוא היה חמים ורך והגופים שלנו התקפלו יחד בנעימים. עד שלילה אחד יזמתי סקס. לא ידעתי שנרקומנים לא מסוגלים להעמיד אותו. הוא התבייש וכעס ואמר לי להפסיק ללחוץ עליו בכיוון של זוגיות. זוגיות? אחר כך הוא בא עוד כמה פעמים אבל זה כבר לא היה אותו הדבר. וגם אני מסתובבת מאז במצב רוח מוזר: טינה על כך שהוא הטריח אותי, שהוא ניצל את הדאגה שלי, את הכנסת האורחים, את הרחמים שלי אפילו.

למרבה המזל, מארק מתעלם מחילופי הדברים ומרים את הבקבוק הפתוח. "הכוסות, אדל? אני יודע איפה המטבח שלך, שלי נמצא בדיוק מעליו כמובן, אבל אני לא מסוגל לראות יותר מים. עיוורון וחירשות קלה היו מתקבלים בברכה כרגע."

אני לוקחת שני בקבוקים למטבח ומכניסה אותם למקרר בהוראתו של מארק. אני חוזרת עם שלוש כוסות יין ושתי מאפרות גדולות, אחת מזכוכית, השנייה מקרמיקה שחורה. מארק מדליק סיגריה שנייה מהבדל של הראשונה. סאם מפשפש בכיסים, מחפש את החפיסה שלו. מארק מציע לו סיגריה. אצבעות דקות עצבניות בכל ארבע הידיים שלהם.

"לא יכול לעשן את הסוג הזה," ממלמל סאם.

"אבל הן טובות. אדל?" מארק מציע לי אחת וגם אני מדליקה אותה מהבדל שלו.

כשאנחנו גומרים את הבקבוק אני מלקטת את מעט המזונות שיש לי במקרר ובמזווה. לא סאם ולא מארק לא מציעים לתרום את חלקם. סאם, כי

המקרה שלו ריק בדיוק כמו שלי. ומאדק חושב שתורמתו מספיקה בהחלט: השמפאל והרעיון לעשות מסיבה.

"מעניין אם אוגוסטו, השרברב השכונתי החביב שלנו באמת יגיע עד הצהריים או שהשיטפון יימשך כל היום." מארק שותה עוד קצת אלכוהול ורוד.

"חרא," יורק סאם. הוא מודאג מכך שהשרת, ואיתו השרברב ואולי אפילו מנהל הבניין יצטרכו להיכנס לדירה שלו. היא מטונפת ועזרי סמים פזורים אחר כבוד באמצע חדר השינה.

גם מארק מודאג מכניסת השלישייה לדירה שלו. אין לו מה להסתיר, מלבד עצמו. הוא מתבודד, ואם נכנסים אליו הביתה זה משפיע עליו לרעה למשך ימים. בארבע השנים שאני נוסעת הלוך ושוב בין ניו יורק וירושלים למדתי לא להציע שנשוחח פנים אל פנים כשהוא מתקשר אלי. הוא נהנה מהריחוק הפיזי. לא דווקא כי הוא נעלה ממני, לא ולא, שלא אכניס לעצמי את הרעיון הזה לראש, הוא מרגיע אותי, הוא לא בקטע של היררכיות שטחיות. אבל הוא חושב שהפרדה מרחבית – בגבס, בטון, ריצוף, תקרה – זה מעניין. ומסעיר. ובטיחותי, אני מוסיפה ביני לביני. מארק חושש מהרבה דברים. כנראה גם ממני.

השמפאל מתחיל לעמעם את הרגישות שלי לגבי סוף העולם. למען האמת אני שמחה שהם כאן, ותפילות ממשיכות לעלות מקרבי מרצונן החופשי: הֶלְלֵרְנָא את קץ הדליפה. אבל עד שהן ייענו לא נותר לי אלא לברוח. אישם בין סיום הבקבוק הראשון לפתיחת הבקבוק השני אני מציעה למארק ולסאם שנצא לארוחת בוקר. נניח לקירות להתפורר. ניתן לשרת את המפתחות שלנו ונימלט מהשכונה. הגברים מטילים וטו פה אחד.

"אדירות, המאפרות האלה," אומר מארק כשאני חוזרת לסלון. אני מניחה אחת לפניו. החדר דחוס מעשן אבל הם לא מרשים לי לפתוח חלון. קר מדי, הם אומרים. אני מוזגת לעצמי עוד כוס שמפאל ונכנסת לחדר השינה. אני חייבת לשכב. אני מותשת מהמאבק בחרדה: האם התקרה תתמוטט, האם חוטי החשמל נרטבו? האם האריחים יתפרקו? האם אני אתפרק? אני מדליקה את הטלוויזיה ומתחילה לצפות ב*שיח השחור*. סאם נכנס לחדר.

"אל תסתכלי עכשיו," הוא אומר בשקט. "אחר כך. תסתכלי אחר כך." אני לא מורידה את העיניים מהמסך. אני מתה על הפסקול. סאם מרים את השלט־רחוק.

"בחיך. מארק שם לבד. אני אביא אחר כך משהו קטן ונסתכל יחד." "אני לא רוצה משהו קטן. אני רוצה לראות סרט עכשיו!" אני מתפרצת. "אתה תשעשע אותו. המסיבה הזאת לא הייתה רעיון שלי." אני מסובבת את הפנים לקיר.

סאם נוגע לי בראש. "אני לא יכול יותר," הוא לוחש לתוך השיער שלי.
 "מארק מתודלק. הוא מדבר על הרס העולם."
 אני מזדקפת מייד ושופכת שמפאל על השמיכה. "תטפל בזה?"
 פניו הרזים הלא מגולחים של מארק סמוקים ממהומת ההשראה. אני
 מסתכלת בחרוזן הזה, הכושל על פני גיל העמידה כמו גבינה שווייצרית, כפי
 שהוא הגדיר את זה פעם, ופתאום מתחשק לי להגן עליו מפני החורים.
 "מה הסיפור עם הרס העולם? מארק, אל תתחיל. זה מספיק רע גם ככה."
 אני מתיישבת מולו ושולפת סיגריה מהחפיסה שהוא מושיט.
 "אדל, אני בסך הכול מסתמך על ההמחשה שלך: המלחמה כמושג
 שמצמצם את הקף ההרס הנוכחי בדירות שלנו. בעצם זאת הקבלה מבריקה.
 את צודקת. מה שקורה כאן זה כלום, בסך הכול טיפה בדלי, אם תסלחי לי
 על משחק המילים הנוראי, בהשוואה למה שעלול לקרות אם פצצת אטום או
 לוחמה גרעינית מוגבלת, או אפילו פצצה קונבנציונלית תפגע בניו יורק."
 "בקומה השנייה יש שלט על ממ"ד," אני אומרת.
 "זה חור קטן ומסריח במרתף." סאם מתיישב בחזרה. "בזמן מלחמה אני
 אשתה שמפניה ואסניף את האבקה הכי טובה בעיר. רוצים קצת עכשיו?"
 "רוצים מה?" צוחק מארק, ואז מבין. "אני לא עושה סמים. פער דורות."
 "הזדמנות מצוינת ללמוד. קלי קלות. אני למדתי די מהר בגיל המופלג
 שלושים," אומר סאם. "אני רציני, גבר. אם תה מעוניין אחר כך,
 כשהשרברב יגמור אנחנו יכולים לשבת ו..."
 "לא, לא, סאם. בבקשה תן לזקנים להיות זקנים." מארק מועך את הסיגריה
 שלו במאפרה ודג סיגריה נוספת מחפיסה ריקה כמעט לגמרי.
 סאם לוקח את היד שלי ומתחיל ללטף אותה באיטיות. אין לי מושג מה
 הוא זומם. כבר שבועות אנחנו חומקים זה מזה. כשאני רואה אותו גולש על
 רולרבלידס לאורך ברודוויי לעבר העבודה היוקרתית שלו במחשבים, תהיה
 אשר תהיה, אנחנו לא מחליפים מילה. ואם אנחנו נמצאים לבד במעלית
 אנחנו משתדלים לדבר כמה שפחות. בדרך כלל על החתולים. אין שום
 עוינות. רק חוסר עניין. פעם ניסינו להיות ידידים. אבל מאז הפסקתי לתת לו
 להתרסק על המיטה שלי ולהשתמש בחשמל שלי כשחברת החשמל ניתקה
 את שלו, ובמיוחד כשהפניתי עורף לסמים שלו הבנו שאין בינינו מספיק
 שפה משותפת לידידות יומיומית אפילו. לי אין מה לומר לו ולו אין מה
 לחלוק איתי.
 אז אני לא מבינה את החיבה הפתאומית הזאת. ומארק צופה מהצד כמו
 חתול. הוא בטח חושב שסאם ואני נאהבים. הוא מצא אותנו במיטה הבוקר.
 ועכשיו זה. אני מנסה לחלץ את היד. היא כבר חמה ומיוזעת אבל סם לא
 מרפה.
 "אני אמזוג לך, אדל." סאם מהדק את אחיזתו.

"מארק, יש לך מושג למה סאם מתעקש להחזיק לי את היד?" אני זזה ומראה לו תחת איזה לחץ היא נתונה.

"לא. למה?" מארק מדליק עוד סיגריה.

"לא יודעת. חשבתי שאולי אתה תדע."

זה עובד. סאם מרפה. "אוף. סתם החזקתי אותה."

אני ניגשת לחלון הסגור. אני מתה לאוויר, למרחב, לשקט, לשמיים כחולים, שמש צהובה, שבילי אבן, לבית השני שלי בקצה העולם, שברגע זה נדמה לי כמו תיבה איתנה יותר.

"אדל, בבקשה אל תפתחי את החלון! קר מדי בחוץ." מארק מצביע על ה"בחוץ" עם הסיגריה.

"אני נחנקת כאן."

סאם מדליק עוד סיגריה. "קדימה, תנפנפי בכוח שלך. אנחנו תמיד יכולים לעבור לדירה שלי, נכון, מארק?" סאם מניח את הסיגריה במאפרה ומדליק עוד אחת. הוא מניח גם אותה במאפרה ומדליק סיגריה שלישית. אני פותחת את החלון לרווחה. אוויר קר נושב פנימה. טבעות עשן צוללות ועולים.

"בחיך, אדל." מארק מרים את בקבוק השמפאל האחרון. "רק עוד קצת לדרך."

"אני לא רוצה יותר. אני הולכת למיטה."

"אבל זאת אמורה להיות מסיבה. תגובה אלטרנטיבית לתוהו ובוהו ולאסון." מארק מצביע על התקרובת שעל השולחן.

"בבקשה, אל תפסיקו בגללי."

אני נכנסת לחדר השינה ומתכסה בשמיכה. סאם לא ניגב את הכתם. אני תוחבת את הראש מתחת לשמיכה ומנסה לא לשמוע אותם מדברים בחדר הסמוך. אני לא בנויה לתפקיד הזה: זאת שבאים אליה כדי לקבל מידע ואהדה. אני נרדמת לכמה דקות. דלת הכניסה נטרקת בקול רם ואני מתעוררת. רק כדי לשמוע את הטיף־טיף־טף המכוער. אני מכסה את האוזניים בכרית. לפני שאני מספיקה להירגע ולהירדם בחזרה, אני שומעת מישהו בחדר. סאם נשכב לידי.

"תני לי להישאר, אדל." הוא כורך את זרועו סביבי.

אני מרוקנת מכדי להתנגד. "רק אל תדבר." אני מסתובבת ומרגישה איך הוא פורש את השמיכה מעליו. אני נכנסת לכיס של גופו הארוך, מרגישה גלי שינה רכים סוגרים עלי מכל העברים. אני מרגישה שסאם נועץ בי מבט ופוקחת עיניים רק לרגע, לוודא שאני צודקת.

"תישן, אני מתעקשת."

"זה כמו להגיד לחתול להיכנס לים," הוא לוחש בצרידות.

אני תוהה אם הוא בוכה אבל מסרבת לפקוח את העיניים ולברר. אני שומעת רק מים זורמים באמבטיה ובמטבח. הצליל רם יותר מקודם ואני

יודעת שאני אמורה לרוקן את הצנצנות והסירים ולסדר אותם מחדש. אני מסתובבת ומתחפרת עמוק יותר בחמימות של סאם. אני נסחפת.

פעמון הדלת מצלצל. אני מתחילה לרעוד. השרת הגיע עם השרברב ומישהו מסוכנות הניהול. באו לאמוד את הנזק. אני רוצה שייכנסו. אני רוצה להישאר במיטה. השעה רק תשע וחצי בבוקר.

אני קמה לאט וסוגרת את דלת חדר השינה כדי שמצעד הגברים לא יראה את סאם. כשאני פותחת את דלת הכניסה, מפויסת ומוכנה לקראת צוות ההצלה, אני נדהמת. מארק עומד שם עם בקבוק יין אדום ועוגה. הוא מניף אותם כמו תלמיד כיתה ב' שזכה בגביע בתחרות איות.

"המסיבה עוד לא נגמרה." החיוך שלו שובר אותי.

אני מתרחקת במהירות בהנחה שהוא ילך אחרי, או יקלוט את המסר ויעלה בחזרה לדירה שלו. אני נכנסת לסלון. סאם כבר יושב ליד השולחן. המאפרות ריקות. הכוסות נקיות.

"מארק נכנס?" הקול השלֵו שלו מצביע על האפשרות שפעם הוא היה אדם נבון.

אני לא עונה. אני נכנסת לחדר השינה, סוגרת את הדלת ודוחפת לעברה את השידה. אני מועדת על הטלפון ונופלת למיטה. הוא מצלצל. השרת רוצה שאמסור למארק ולסאם שהשרברב יגיע תוך שעה. הם לא צריכים להיות בבית. כל העבודה תתבצע על הגג. אני רוצה לשאול מנין לו שהם בדירה שלי אבל אני לא חזקה מספיק כדי לשמוע את התשובה.

אני סוגרת את הטלפון ומכסה את הראש בכרית ושמיכה. בעיצומה של מחשבה על הטיוול האחרון שלי לים האדום, טכניקה שעוזרת לי לחסום את העולם ולהירדם, אני שומעת יד מקישה.

"אדל", קורא מארק בשקט מבעד לדלת חדר השינה. "יש לך פותחן?"